

Westen brengt Israël tot grootheidswaan

» Leo Kwartan

Toen ik vorige week op de luchthaven van Beiroet in afwachting van mijn vlucht in een 'duck wrap' beet en uit het raam staarde, constateerde ik met voldoening dat Libanon zich goed had hersteld van de burgeroorlog, die het land volledig had ontworcht. Alle internationale maatschappijen vlogen weer op Beiroet, de buitenlandse investeerders waren terug en de Libanezen toonden hun joie de vivre op de smaakvolle terrassen rond de klokkentoren in het vernieuwde centrum van de hoofdstad.

Ook politiek ging het goed. De Libanese regering zat weer in een vertrouwde malaise. Politici kibbelden als vanouds, maar grepen niet meer naar de wapens. En de door pessimisten voorspelde chaos die zou ontstaan na het vertrek van de Syrische troepen vorig jaar, is uitgebleven. Natuurlijk ontploft er nog wel eens een autobom, maar dat past in 's lands folklore, evenals de geweersalvo's onder mijn hotelraam die werden afgevuurd door enthousiaste Libanese Italië-fans na de overwinning op Duitsland.

Zelfs de radicaal-islamitische beweging Hezbollah leek een fatsoenlijke partij geworden, met twee ministers in de regering. Schermutselingen aan de grens met Israël waren er nog slechts sporadisch. Hezbollah, gesteund door Iran en Syrië, leek meer geïnteresseerd in Liba-

nese politiek dan in de zionistische vijand.

Toen ik vorig jaar een kop thee dronk met Mohammed Kuthrani, een kettingrokende mullah die lid is van Hezbollah's politiebureau, vroeg ik hem of er omstandigheden waren waaronder de partij ooit akkoord kon gaan met een vredesakkoord tussen Libanon en Israël. 'Nóóit', sprak de mullah terwijl hij zijn armen theatraal ten hemel hief. Maar ook dat leek meer op folklore.

Ik heb me vergist. In Libanon en de rest van de Arabische wereld heeft de haat jegens Israël sluipenderwijs de dimensie van een existentieel conflict gekregen. De pragmatici die je twintig jaar geleden nog tegenkwam en die pleitten voor een 'rechtvaardige vrede' met Israël, hebben op kousenvoeten het Arabische koffiehuis verlaten. Hun plaatsen zijn ingenomen door een leger fundamentalistische diehards en een nog veel groter leger cynici die in geen enkel compromis meer geloven.

En geef ze eens ongelijk. Het is onmogelijk vrede te sluiten met een vijand die handelt volgens het adagium dat Arabieren alleen geweld begrijpen, en daar van zijn westerse bondgenoten alle ruimte voor krijgt. Een Israëlische militair wordt krijgsgevangen genomen door een Palestijnse strijdcel, en Gaza wordt collectief gestraft. Energiecentrales worden gebombardeerd, burgers dakloos gemaakt, gezinnen geliquideerd omdat zich wel eens een jihadstrijder in hun midden zou kunnen ophouden.

Kort na Israël's luchtaanval donderdag op een brug in Zuid-Libanon FOTO: REUTERS

Israël lijdt aan militaire grootheidswaan, namelijk de illusie dat met F-16's alles kan worden opgelost. Het Westen is daar in grote mate verantwoordelijk voor.

We propageren democratie, maar staan tegelijk toe dat Israël het Palestijnse volk straft omdat een meerderheid voor Hamas heeft gekozen. O ja, we zijn het er over eens dat Israël zich onfatsoenlijk gedraagt, het internationale recht schendt en miljoenen Arabische burgers terroriseert, maar we durven niet voor de sancties te kiezen, waarmee

we hebben geprobeerd andere onaangepaste staten in het gareel te krijgen, zoals Zuid-Afrika en Servië.

We hebben van Israël een aap met een scheermes gemaakt, die bij elke impuls wild om zich heen slaat en uiteindelijk zichzelf zal verwonden. De landingsbanen van Beirut Airport liggen inmiddels in puin, tientallen onschuldige Libanese burgers zijn omgekomen. De Israëlische premier Olmert dreigt dat hij Libanon 'twintig jaar terug' zal bombarderen. De westerse wereld reageert met een 'scherpe veroordeling', en als het zomerreces niet ingetreden was, had zeker een attent kamerlid in Den Haag vragen gesteld.

Maar de enige vraag die hout snijdt, kwam van de radeloze Palestijnse vader op de Arabische tv-zender al-Jazeera die zijn hevig bloedende dochtertje door een woud van verwrongen metaal en rookpluimen droeg en riep: 'Waar is de wereld?' Nou, de wereld sust zijn geweten door ziekenhuizen in Gaza te financieren, terwijl we Israël gewoon laten doorbombarderen.

Leo Kwartan is arabist en adviseur voor ondernemingen in het Midden-Oosten. leo.kwartan@wxs.nl

GEEN COLUMN

Vandaag verschijnt geen column van Rick van der Ploeg wegens verplichtingen voor Unesco.

